

ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ

Δεν μπορούσα να κοιμηθώ όλη νύχτα. Στριφογυρνούσα ανήσυχη γύρω από το στρώμα μου που ήταν στερεωμένο πάνω σε κάτι ξύλα. Οι σκέψεις μου είχαν θολώσει το μυαλό, έτσι έριξα ένα πανωφόρι στις πλάτες μου και βγήκα έξω στο δάσος, αφού βεβαιώθηκα πως δεν με είχε πάρει κανένα μάτι. Το δάσος είχε μετατραπεί σε λαβύρινθο από χιόνι και πάγο. Έσερνα το πτώμα εκείνου του πλάσματος μέσα στο δάσος, ώσπου βρήκα ένα λάκκο ανάμεσα σε κάτι θάμνους και το άφησα. Δεν ήξερα τι ήταν αυτό το παραμορφωμένο πλάσμα, ούτε ήξερα τι ζητούσε. Ένα πράγμα όμως ήξερα. Ότι θα με κυνηγήσουν. Είχα κλέψει μια ζωή, τώρα έπρεπε να πληρώσω με τη δική μου. Δεν άφησα κανένα περιθώριο στον εαυτό μου να πανικοβληθεί, να διστάσει, να κάνει οτιδήποτε άλλο εκτός από το να τρέξω όσο πιο γρήγορα μπορούσα προς το χωριό. Μέσα στο χιόνι, κατάφερα να διακρίνω μια γυναικεία φιγούρα, όμως δεν κατάφερα να δω τίποτα άλλο. Κατάφερα να πλησιάσω αρκετά μα η γυναίκα είχε κιόλας εξαφανιστεί.

<<Ακόμα ένας γρίφος.....ακόμα μια πληροφορία>>, σκέφτηκα. Αρχισα να πέφτω σε άσχημους λογισμούς, πως κάποιος με είχε ακολουθήσει και εγώ δεν είχα καταλάβει απολύτως τίποτα. Την προσοχή μου κατάφερε να αποσπάσει η γριά Λουσίντα που είχε ανοίξει τη πόρτα του καλυβιού της. Φήμες έλεγαν πως η Λουσίντα είναι μάγισσα. Η αλήθεια είναι πως η Λουσίντα ήταν πάντα απόμακρη και παράξενη γυναίκα. Πριν έρθει για να ζήσει στο κόσμο των θνητών, ζούσε στον απόκοσμο, όπου υπήρχαν μάγοι, νεράιδες, γοργόνες και διαφορετικού είδους πλάσματα. Ακόμα δεν είχα προλάβει να την κοιτάξω, και με είχε καρφώσει με αυτά τα αμυγδαλωτά και μοχθηρά της μάτια. Την αγνόησα και έτρεξα προβληματισμένη προς στο καλύβι μου, αποφασίζοντας να κλείσω τα μάτια μου έστω για λίγο.

<<Νομίζεις πως στ' αλήθεια με σκότωσες; Νομίζεις πως πέθανα; Θα σε εκδικηθώ και θα σε καταδικάσω για όλα αυτά που έχεις κάνει!>>

Ξύπνησα ξαφνικά μέσα στη νύχτα, λαχανιασμένη. Δεν κατάφερα να απαλλαγώ τελείως από τη φρίκη, από τις απαίσιες και ανατριχιαστικές εικόνες του ονείρου μου με εκείνο το παραμορφωμένο πλάσμα που είχα σκοτώσει μόλις την ίδια νύχτα. Σηκώθηκα αναστατωμένη και κατευθύνθηκα τρέχοντας προς τους στάβλους. Άρπαξα άγαρμπα το σχοινί, στο οποίο είχα δεμένη τη Νίσα. Η Νίσα θεωρούνταν ένα από τα πιο μεγάλα και δυνατά άλογα στο χωριό. Το τρίχωμά της ήταν μαύρο με σκούρες καφετιές πιτσιλιές, πράγμα που την έκανε ξεχωριστή.

<<Εμπρός κορίτσι μου!>> φώναξα και πήραμε το δύσβατο μονοπάτι που οδηγούσε στο δάσος. Το αίμα μου πάγωσε. Ένα ανατριχιαστικό ψύχος γαργαλούσε το δέρμα μου. Ύστερα από αρκετή ώρα καταφέραμε να ξαποστάσουμε σε ένα δέντρο, το οποίο ήταν τελείως μαραμένο. Το μόνο που του είχε απομείνει ήταν ελάχιστα ξεραμένα φυλλαράκια. Είχε περάσει αρκετή ώρα. Είχε ήδη αρχίσει να ξημερώνει.

Έπρεπε να κάνω γρήγορα πριν συνειδητοποιήσουν πως λείπω. Κρατήθηκα από το σχοινί και ανέβηκα γρήγορα στη Νίσα.

<<Πάμε πάμε πάμε!>> φώναξα. Εδώ πρέπει να' ναι. Το μέρος όπου άφησα εκείνο το πλάσμα. Είμαι σίγουρη πως εκεί το άφησα. Μα δεν υπήρχε τίποτα. Είχε εξαφανιστεί. Άρχισα να πανικοβάλλομαι.

<<Μήπως ζωντάνεψε; Μήπως τον βρήκαν; Μήπως το πήραν; Μήπως;>> ρωτούσα πανικοβλημένη τον εαυτό μου. Ο εφιάλτης μου είχε αρχίσει να γίνεται πραγματικότητα.

Ξαφνικά ακούστηκε πίσω από το αυτί μου ένα δυνατό κροτάλισμα δοντιών. Γύρισα το κορμί μου προς εκείνο τον δυνατό ήχο. Αντίκρισα ένα θηρίο. Δεν ήταν ούτε άνθρωπος, ούτε ζώο. Το τρίχωμά του ήταν στην απόχρωση του κάρβουνου. Τα μάτια του λαμπύριζαν. Ήταν δαιμόνια, αλλά μέσα τους υπήρχε κάτι το ξεχωριστό. Είχα χαθεί στο βάθος τους. Με επανέφερε στη πραγματικότητα το γρύλισμα του. Το κορμί μου έτρεμε, οι κόρες των ματιών μου στριφογυρνούσαν ασταμάτητα. Για μια στιγμή, σκέφτηκα να το βάλω στα πόδια. Έσφιξα τα μάτια μου από τον φόβο. Δεν το ξανάκουσα να γρυλίζει. Άνοιξα τα μάτια μου ανακουφισμένη. Πίστευα πως είχε φύγει. Ξαφνικά αντίκρισα μια νεαρή γυναίκα. Τα σκούρα μαλλιά της ανέμιζαν στον παγερό αέρα του δάσους. Στο πρόσωπό της υπήρχε μια σταθερή ηρεμία. Παρατήρησα τα κεκριμπαρένια μάτια της, που ήταν ίδια με εκείνου το θηρίου.

<<Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε τρομάξω>>, απολογήθηκε.

Δεν απάντησα. Ήμουν αρκετά σοκαρισμένη από την εικόνα που μόλις είχα δει. Εκείνη, ελπίζοντας να σπάσει τον πάγο που υπήρχε μεταξύ μας, άγγιξε απαλά τον ώμο μου.

<<Σε είδα>> είπε κοφτά. <<Σε είδα εκείνη τη νύχτα>>, ξαναείπε.

Δεν μπορούσα να βγάλω λαλιά. Τρομοκρατήθηκα στο άκουσμα της πρότασης. Ύστερα, η άγνωστη κοπέλα ξαναμίλησε.

<<Είμαι η Άρια. Μην ανησυχείς δεν θα μιλήσω σε κανέναν>>.

<<Είμαι η Βαλέρια>>, απάντησα μέσα απ' τα δόντια μου.

Εκείνη μου χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο. Μια τεράστια σκιά βάδιζε προς το μέρος μας, μέσα από την ομίχλη του δάσους. Σταμάτησε και στάθηκε πίσω από τη πλάτη της Άριας. Ήταν ένα ψηλό κατάλευκο άλογο, με πλούσια μακριά χαίτη και ήταν καλυμμένο με γκρι πιτσιλιές.

Τα φύλλα των δέντρων γυάλιζαν και αντανακλούσαν στο πρώτο φως της αυγής του ήλιου. Το δροσερό αεράκι χάιδευε το πρόσωπό μου. Έπρεπε να επιστρέψω στο χωριό. Σίγουρα η απουσία μου θα είχε ήδη γίνει αντιληπτή από τους λίγους

χωρικούς που υπήρχαν. Σ' αυτό το χωριό, τίποτα δεν μένει κρυφό. Άρπαξα τα ηνία της Νίσας και έφυγα τρέχοντας. Διέσχιζα τα καταπράσινα δάση. Ο πάγος και το χιόνι έλιωναν. Λουλούδια είχαν ήδη αρχίσει να ανθίζουν ξανά. Η άνοιξη επέστρεφε. Πήρα μια βαθιά ανάσα, εισπνέοντας τον καθαρό αέρα του δάσους και τα αρώματα των λουλουδιών.

Όταν έφτασα, δεν υπήρχε κανείς. Το χωριό ήταν έρημο. Παρατήρησα το μέρος στο οποίο βρισκόμουν. Κάτι υπήρχε στους θάμνους. Αυτό το κάτι ξαφνικά κουνήθηκε. Στην αρχή πίστευα πως ήταν κάποιο άγριο ζώο ή κανένας σκίουρος. Πλησίασα. Έμοιαζε με ανθρώπινη φιγούρα. Ξανακουνήθηκε. Μόνο που αυτή τη φορά, άρχισε να τρέχει. Άρπαξα τα βέλη και το τόξο μου και άρχισα να το κυνηγάω. Είχαμε απομακρυνθεί αρκετά. Το πλάσμα που πριν λίγο έτρεχε για να με αποφύγει, σταμάτησε. Το σημάδεψα με το βέλος μου.

<<Δεν θα σε πειράξω>> είπε βαριανασαίνοντας.

<<Τότε τι θες εδώ;>> τον ρώτησα και στο πρόσωπό μου είχε σχηματιστεί ένα απειλητικό ύφος.

Το πλάσμα είχε μεγάλα αυτιά και στα τελειώματά τους υπήρχαν μυτερές γωνίες. Πίσω στην πλάτη του υπήρχαν δύο φτερά, σαν αυτά των κύκνων. Είχε μακρύ κιτρινωπό ράμφος και μάτια βαμμένα σε μια απόχρωση του βαθύ μπλε.

<<Πες μου τι θες εδώ!>> απαίτησα να μάθω.

<<Ο άρχοντάς μου μ' έστειλε εδώ>> απάντησε τρομαγμένο. <<Εκείνη τη νύχτα σκότωσες τον άρχοντά μου>>

Το κορμί μου άρχισε να τρέμει στην ιδέα πως είχα σκοτώσει τον άρχοντα του απόκοσμου.

<<Μα πώς γίνεται να σε έστειλε εδώ, αφού τον σκότωσα;>> ρώτησα τραυλίζοντας.

<<Εκείνη η νύχτα, ήταν η νύχτα της Νέας Σελήνης. Ο μύθος λέει πως η Νέα Σελήνη ανασταίνει τους νεκρούς και κλείνει τις πληγές. Ο Άρχοντάς μας είναι ζωντανός>> είπε στρέφοντας το βλέμμα του στο έδαφος. <<Σ' έχει ήδη καταδικάσει. Θα σε κάνει να υποφέρεις>>, συνέχισε.

Στο παραμορφωμένο του πρόσωπο μπορούσα να διακρίνω τον φόβο του.

<<Και τώρα; Τι πρέπει να κάνω; Να κρυφτώ; Να εξαφανιστώ;>> ρωτούσα σαν να μην ήξερα την απάντηση.

Ένα πράγμα όμως ήξερα. Δεν ήμουν δειλή και ούτε θα γινόμουν ποτέ. Έπρεπε να πληρώσω για την πράξη μου. Δεν ήξερα όμως. Δεν πίστευα στην ύπαρξη του απόκοσμου. Κι όταν είδα τον άρχοντά τους μπροστά μου εκείνη τη νύχτα

τρομοκρατήθηκα. Είχα καρφώσει τη κοφτερή ασημένια αιχμή του βέλους μου στο στήθος του.

<<Συνάντησέ με στον πέτρινο λόφο, τα χαράματα. Δεν πρέπει να το μάθει κανείς. Άμα κρύψεις αιχμηρά αντικείμενα ή φέρεις βέλη, θα το καταλάβω>> είπε.

Ξεροκατάπια. Θα οδηγούμουν σε θάνατο ή ίσως σε κάτι χειρότερο. Αν δεν είχε βγει η Νέα Σελήνη, ο άρχοντας του απόκοσμου θα ήταν νεκρός μια για πάντα. Τα πλάσματα του απόκοσμου θα ξεσηκώνονταν. Θα ήθελαν εκδίκηση.

Ιστορίες και μύθοι έλεγαν πως αυτά τα πλάσματα ήταν δαιμόνια. Τους θεωρούσαν έναν κόσμο κακό και μίζερο. Ο ψυχρός αέρας που διαπερνούσε τη ψυχή σου, τα σκοτεινά πέτρινα κτίσματα, η μιζέρια στην οποία ζούσαν. Όλα έμοιαζαν τόσο ζωντανά όταν τα διηγούνταν μεγάλοι σοφοί άνθρωποι μέσα από τις ιστορίες τους. Όμως εγώ δεν τα πίστευα. Ο κόσμος των θνητών και ο απόκοσμος. Οι θνητοί με τους θνητούς, τα τέρατα με τα τέρατα. Έτσι έλεγαν. Στήριξα το τόξο στον ώμο μου και έβαλα τα βέλη πίσω στη θέση τους.

Είχε έρθει η ώρα να αποχαιρετήσω τον κόσμο των θνητών μια για πάντα. Ο ήλιος ξεπρόβαλε μέσα από τους καταπράσινους λόφους. Οι ακτίνες του διαπερνούσαν τα σύννεφα του ουρανού. Τύλιξα το σώμα μου με μια κατάμαυρη κάπα. Κάτω από το μαξιλάρι του στρώματός μου, είχα φυλάξει ένα ασημένιο κοφτερό αντικείμενο. Δεν μπορούσα να το αφήσω εκεί. Ήταν το μόνο που μου είχε απομείνει από την οικογένειά μου. Του ξαναέριξα μια τελευταία ματιά και το έκρυψα μέσα στις ψηλές καφετιές μου μπότες. Πέρασα από τους στάβλους με τα άλογα για μια τελευταία φορά. Άρπαξα τα ηνία της και φύγαμε μαζί για τον πέτρινο λόφο.

Μετά από μια μακροχρόνια διαδρομή, επιτέλους φτάσαμε. Ένωθα πως βρισκόμουν στη πιο ψηλή κορυφή του κόσμου. Έβλεπες την κίνηση των σύννεφων, αισθανόσουν την ευωδία των φυτών και των λουλουδιών στα μαλλιά σου. Όλα φάνταζαν μαγικά. Επτά πανύψηλοι βράχοι, που έμοιαζαν με πελώριες σανίδες ήταν στημένοι ο ένας δίπλα στον άλλο, δημιουργώντας ένα κύκλο. Κάτι όμως έλειπε. Ήταν κείνο το πλάσμα που είχε πει να το συναντήσω σε αυτό το σημείο. Εκείνο με τα φτερά κύκνου, το κιτρινωπό ράμφος και τα σπάνια μπλε μάτια. Δεν ήταν εδώ. Για μια στιγμή, ανακουφίστηκα. Τη θέση του πήρε ένα άλλο πλάσμα. Ίσως ήταν ξωτικό αλλά δεν κατάφερα να το παρατηρήσω για πολλή ώρα, αφού μέσα σε μια λάμψη λευκού φωτός, το τερατόμορφο πλάσμα μεταμορφώθηκε σε ένα νεαρό άντρα με χρυσαφένια μαλλιά. Τα μάτια του ήταν χρωματισμένα με ένα βαθύ πράσινο.

<<Ποιος είσαι και τι κάνεις εδώ;>> ρώτησα τρομαγμένη.

<<Ηρέμησε, είμαι ο Χουάν. Με έστειλε ο φίλος σου με το ράμφος για να σε πάω στον απόκοσμο>> είπε γελώντας.

Δεν απάντησα. Μου ερχόταν εικόνες και φαντασιώσεις για το πως θα ήταν άραγε ο απόκοσμος. Θα αντίκριζα ένα κόσμο μαγικό και όμορφο ή σκοτεινό και μίζερο, έτσι όπως τον είχαν πλάσει μέσα από τις ιστορίες τους. Ακούμπησα απαλά το κεφάλι μου στη Νίσα. Χάιδεψα για μια τελευταία φορά τη χαιίτη της, την οποία στόλιζα με λουλούδια και νούφαρα.

<<Φύγε Νίσα! Φύγε! Όσο πιο μακριά μπορείς απ' αυτό το μέρος...>> φώναξα.

Την έβλεπα να τρέχει γρήγορα σκίζοντας τους λόφους. Ένα γλυκό δάκρυ κύλησε στα ζυγωματικά μου. Έστρεψα το βλέμμα μου σε εκείνο τον άντρα. Βρισκόταν στη μέση του κύκλου που σχημάτιζαν οι βράχοι. Άπλωσε τα χέρια του στο κενό και ψιθύριζε κάτι, που δεν μπορούσα να καταλάβω. Ένωσα τη γη να σείεται κάτω από τα πόδια μου. Μέσα από ένα λευκό φως εμφανίστηκε μια πύλη. Μια χρυσή περίτεχνη πύλη με πολύχρωμα άνθη να κρέμονται στα πόμολά της.

<<Θα έρθεις;>> ρώτησε ο νεαρός με τα χρυσαφένια μαλλιά.

Έγνεψα. Τα μάτια μου λαμπίριζαν.

<<Κρατήσου>> είπε χαμογελώντας.

Έσφιξα το χέρι του καθώς περνούσαμε από ένα τούνελ. Είχα σφίξει τα μάτια μου από το εκτυφλωτικό φως. Ήμουν ακόμα τυλιγμένη γύρω από το μπράτσο του Χουάν περιμένοντας να αντικρίσω αυτό το μέρος.

<<Μπορείς να ανοίξεις τα μάτια σου>> μου είπε.

Όταν τα άνοιξα είδα καταγάλανες λίμνες με χρωματιστά νούφαρα όπου κολυπούσαν γοργόνες, σειρήνες να τραγουδούν, έχοντας τις ουρές του απλωμένες στα βράχια, νεράιδες να στριφογυρίζουν και να γελούν στον άνεμο. Σίγουρα τα φτερά τους θα έλαμπαν σαν αστέρια στο σκοτάδι της νύχτας. Παρατήρησα τα μικρά ξωτικά με τις χνουδωτές γωνίες των αυτιών τους και τα μικρά κόκκινα σκουφάκια τους να μεταφέρουν αντικείμενα στο παλάτι. Μάγοι σε ένα κύκλο ψιθύριζαν και έκαναν ξόρκια πάνω σε ένα ποντικάκι που είχαν πάνω στο βωμό. Το ποντικάκι είχε μεταμορφωθεί σε ένα ψάρι με χρυσά κεχριμπαρένια λέπια. Ήταν όλα τόσο μαγικά! Δεν υπήρχε ούτε σκοτάδι, ούτε μίζερια. Ήταν ένας κόσμος χαρούμενος χωρίς έγνοιες. Κούνησα το κεφάλι μου μπερδεμένη. Ήξερα πως όλα τα καλά θα τελείωναν γρήγορα. Με περίμενε μια τιμωρία. Ξαφνικά άκουσα κάποιον να σφυρίζει προς το μέρος μου. Γύρισα προς το δασάκι που υπήρχε απέναντι από τις μαγικές λίμνες. Ήταν η Άρια. Της έριξα ένα πλατύ χαμόγελο και συνέχισα τον δρόμο μου.

<<Εδώ είμαστε>> είπε ο Χουάν.

Τα μάτια μου συνάντησαν ένα πελώριο παλάτι. Ο ήλιος ρίχνει το φως του πάνω στους λιθόστρωτους πύργους το κάστρου. Οι ατελείωτες αυλές με τα πιο σπάνια

φυτά και άνθη, τα μαρμάρινα σιντριβάνια σε σχήμα κοχυλιού. Μέσα από τις πύλες του παλατιού κατάφερα να αντικρίσω δύο πρίγκιπες που έκαναν βόλτες στις αυλές γελώντας. Ο ένας ήταν ψηλός με μια μακριά ουρά. Είχε αυτιά και μάτια αλεπουδίσια. Ο άλλος ήταν καστανός με γαλαζοπράσινα διαμαντένια μάτια και τα χέρια του ήταν καλυμμένα από λέπια.

<<Αυτός είναι ο Βαλέριαν και ο άλλος είναι ο Κρίστιαν>> ψιθύρισε ο Χουάν στο αυτί μου.

Η καρδιά μου χτυπούσε ασταμάτητα, όταν ανέβαινα τα σκαλοπάτια του παλατιού. Ένιωθα το πρόσωπό μου να καίει. Ξαφνικά, ξεπρόβαλλε μέσα από την αίθουσα του θρόνου με τους χρυσούς κρυστάλλινους πολυέλαιους ένα πλάσμα. Ήμουν σίγουρη πως το είχα ξαναδεί. Ήταν ο άρχοντας του απόκοσμου. Εκείνον που είχα σκοτώσει. Τα μάτια μου έτσουζαν. Ήθελα να δακρύσω και να πέσω στα πόδια του ικετεύοντας για τη ζωή μου.

<<Ωστε εσύ είσαι!>> είπε σιγανά.

Ο λαιμός μου είχε στεγνώσει. Δεν μπορούσα να μιλήσω. Έπεσα κάτω στο έδαφος. Ακούμπησα απαλά τα γόνατά του. Καυτά δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό μου και γλιστρούσαν στο πιγούνι μου. Περίμενα να βγάλει ένα μακρύ ξίφος και να μου το καρφώσει στην καρδιά. Δεν το έκανε όμως. Άγγιξε απαλά το κεφάλι μου.

<<Δεν θα σε σκοτώσω>> είπε.

Σήκωσα το κεφάλι μου και αντίκρισα το παραμορφωμένο του πρόσωπο. Ήταν γεμάτο χάρη. <<Σήκω επάνω>> απάντησε.

Τον ξανακοίταξα. Το πρόσωπό του ήταν ήρεμο. Θα μπορούσα να του είχα αφαιρέσει τη ζωή για πάντα. Απ' ότι φαινόταν, εκείνος δε με μισούσε ούτε φαινόταν πως θα με τιμωρούσε. Ο βασιλιάς ξαναμίλησε.

<<Θέλω να με υπηρετείς. Θέλω να ορκιστείς πίστη σε εμένα. Θέλω να σκοτώσεις για μένα. Θέλω να θυσιαστείς για μένα>>.

Η ηρεμία στο βλέμμα του είχε εξαφανιστεί και είχε αποκτήσει ένα αλαζονικό ύφος. Ήθελα να σκοτώσω γι' αυτόν; Ήθελα να θυσιαστώ για χάρη του; Θα μπορούσε να με είχε σκοτώσει. Αντί για τον θάνατο, επέλεξε να μου χαρίσει τη ζωή, βέβαια, με σκληρά ανταλλάγματα. Τη ζωή στον απόκοσμο.

Έγνεψα, ορκίζοντας στον άρχοντα του απόκοσμου πίστη και αφοσίωση. Γονάτισα και εκείνος έβγαλε από τη θήκη στη μέση του ένα ξίφος στολισμένο με διαμάντια, ρουμπίνια και σμαράγδια. Το άπλωσε επανειλημμένα τρεις φορές στους ώμους μου. Σηκώθηκα και στάθηκα στα δυο μου πόδια και του φίλησα απαλά το χέρι. Πλέον θα ζούσα στον απόκοσμο. Θα κολυμπούσα με τις γοργόνες, θα τραγουδούσα

πετώντας με τις νεράιδες. Θα έκανα ξόρκια μαζί με τους μάγους και θα μεταμόρφωνα τα ποντικάκια σε μεγάλα φανταχτερά άλογα με μακριές χαίτες και πλεξούδες στις ουρές τους. Όταν έτεινα να φύγω, σκεφτόμουν ένα πράγμα, τη σκοτεινή πλευρά του απόκοσμου.

Ευφροσύνη Σκλιά